

Dagmar Čechová
ilustrace Iveta Autratová

DAVÍDEK A MALÝ KOCOUREK

ORIGONA®

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Iveta Autratová

ID 018-01

ISBN 978-80-88116-29-5

Milý Davídku,

*přejeme Ti krásný a pohodový Den dětí
plný zábavy, smíchu a her.*

*K tomu Ti věnujeme tuto milou knížku,
která je celá o Tobě, a určitě se u ní dobře pobavíš.*

Teta Karla a strýc Laďa z Veletín

1.6.2026

Úvod

Hlavní hrdinou této knížky je **David Polášek**. Je to chytrý, hodný a statečný kluk, má **hnědé** vlasy, **hnědé** oči a má rád **oranžovou** barvu. Narodil se **3. května 2022** a žije s maminkou, tatínkem a babičkou **Líbou v Míkovicích**, kde také celý příběh začal.

Davídek prožil krásné dobrodružství na jedné farmě s koťátkem a mnoha dalšími zvířátky. Během krátké dovolené zažil spoustu napětí, přátelství i radosti. Že se to všechno opravdu stalo, může potvrdit i **Davídkův** kamarád **Ondrášek**, který u toho byl.

Jak to všechno bylo, se dozvíte, když si celý příběh poslechnete.

1. Velké těšení

Konečně přišel pátek.

Davídek neposedně běhal ve své oblíbené **oranžové** mikině z pokoje do pokoje a poskakoval přitom jako splašené hříbátko. Jenom místo hřívy, jakou mívají koníci, mu kolem hlavy poletovaly **hnědé**, jemné vlásky. **Hnědé** oči měl doširoka otevřené a každou chvíli jimi popoháněl ručičku na hodinách v kuchyni. Byl ještě moc malý na to, aby uměl doopravdy poznat, kolik je hodin, ale dobře si pamatoval, co mu ráno řekla maminka.

„Až bude malá ručička ukazovat na vypínač světla, přijde k nám **Ondrášek** se svou maminkou. Pak si spolu budete ještě malou chvilku hrát, než vyrazíme.“

Davídek bydlel s maminkou, tatínkem a babičkou **Líbou**. S kamarádem **Ondráškem** si vždycky moc rád hrál. Doma třeba závodili s autíčky nebo něco skládali. Na hřišti si spolu často stavěli hrady z písku, jezdili na kole nebo se jen tak honili po trávníku a hráli na babu. Ale dneska asi bude lepší hračky ani nevytahovat, protože se pak musí vždycky zase pěkně uklidit zpátky. No a co kdyby se tím moc zdrželi? Ještě by jim mohl ujet vlak a z výletu by nebylo nic! A to **Davídek** rozhodně nechtěl riskovat, protože se moc a moc těšil.

Byl si totiž jistý, že je určitě čeká spousta úžasných zážitků. Už to, že pojedou vlakem, bylo samo o sobě dobrodružné. Autem přece jezdí všichni, na tom nic není, ale takový vlak, to je úplně něco jiného! Šine si to po kolejích, a i když už mašiny dneska nehoukají, stejně musí lokomotiva mít obrovskou sílu, když utáhne tolik vagónů plných lidí a jejich zavazadel. **Davídek** by určitě nedokázal unést ani ten jeden kufr, který jim s sebou maminka na víkend sbalila.

Ve vlaku s nimi určitě pojede spousta dalších lidí. Někteří třeba do práce, jiní domů a někdo možná na nějaký pěkný výlet tak jako oni. **Davídek** ale nejspíš nebude mít čas si jich všímat, protože tam bude mít **Ondráška**, oba budou sedět u okna a koukat, jak kolem nich poběží všechny domy, auta, stromy i skály. A taky mu maminka prozradila, že pojedou tunelem, a to **Davídek** ještě nikdy nezažil. To bude panečku zajímavé! Celá ta dlouhá vlaková housenka projede skrz velkou skálu a všude kolem bude tma. Maminka sice říkala, že ve vagónu asi bude trochu rozsvíceno, ale to nevadí, aspoň se **s Ondráškem** nebudou bát.

„A mami,“ zajímal se **Davídek**, „jak tam ten tunel vlastně dali?“

„To není tulen, ale tunel, ty popleto,“ smála se maminka. „A nikdo ho tam nedal, museli ho do té skály vykopat.“

Davídek věděl, že skály jsou hodně tvrdé, takže někomu muselo dát opravdu dost práce do ní takový dlouhý tunel udělat. To on by jistě nedokázal, i kdyby byl velký a silný. A to on ještě není. Vždyť se narodil teprve **3. května 2022**, takže tunel uměl vyhloubit tak maximálně do písku, ale do skály ne. Naštěstí to ani nemusí zkoušet, když už to někdo dokázal před ním.

Ale to ještě zdaleka není všechno, co je o víkendu čeká! Vlak je totiž doveze na nádraží v jednom docela cizím městě a pak budou pokračovat ještě kousek autobusem až na úžasné místo, zvané farma. **Davídek** nejdřív neměl ani potuchy o tom, co to taková farma vlastně je, ale maminka mu o tom v posledních dnech před spaním vždycky moc hezky vyprávěla.

Takže už například věděl, že tam mají spoustu opravdových zvířat, která doteď znal jenom z knížek. Skutečné velké krávy, kozy a ovečky, dokonce prý uvidí na vlastní oči i koně!

„A když budete **s Ondráškem** chtít, můžete se na něm i svézt,“ prozradila mu maminka včera večer.

Davídka to trochu vylekalo. „Ale já přece neumím řídit koně!“ Co kdyby se splašil a odnesl ho někam do lesů? Takový velký kůň si může přece dělat, co chce, a malý kluk s ním rozhodně nic nesvede. Mohl by se maximálně zuby nehty držet a doufat, že nespadne.

„Neboj, to je hodný kůň, který je zvyklý vozit děti,“ uklidňovala ho maminka. „A navíc budete jezdit jen v ohradě a celou dobu ho bude držet jeho pán. Nemůže se ti nic stát.“

Davídek mamince samozřejmě věřil, ale stejně si to ještě rozmyslí, až toho koně uvidí. A taky podle toho, jestli se bude bát **Ondrášek**.

Bytem se rozezněl zvuk domovního zvonku. **Davídek** střelil pohledem na hodiny. Malá ručička opravdu ukazovala na vypínač světla. **Ondrášek** a jeho maminka byli tady a dobrodružství mohlo začít!

2. Dobrodružná cesta

Jízda vlakem byla ještě lepší, než si **Davídek** uměl představit. Ve vagóně bylo teploučko a útulno a on **s Ondráškem** měli většinu času nosy přilepené na okenním skle a pozorovali, jak krajina kolem nich uhání na docela opačnou stranu, než jeli oni. Navíc, když na sklo silně dýchli, zamlžilo se a oni do té mlhy kreslili svými prstíky různé obrázky.

Jak vlak přejížděl koleje, vydával takový docela zvláštní zvuk. Znělo to trochu jako: „Tdn-tdn, tdn-tdn, tdn-tdn...“, což **Davídkovi** připadalo mnohem hezčí než „ššš húúú“, jak si donedávna myslel, že všechny vlaky dělají. Prý to ale umí jen ty staré, které už moc nejezdí, vysvětlila jim **Ondráškova** maminka.

A ten tunel, ten vám byl panečku právě tak dobrodružný, jak maminka slibovala! Uvnitř vagónu svítila jen taková slabá modrá světélka a venku nebylo vidět vůbec nic jiného než černočerná tma. Musela to být strašně moc veliká skála, protože než ji z jedné strany na druhou projeli, trvalo to docela dlouho. **Davídek s Ondráškem** si přitom stihli sníst každý svou půlku kuřecího řízku, který jim maminka zabalila ke svačině.

Cesta jim rychle utekla a v autobusu už taková leg-race nebyla. Naštěstí to ale nebylo od nádraží daleko, a tak už za chvíli šlapali od konečné zastávky směrem k farmě. **Davídek** si až teď uvědomil, jak šikovná mohou být na kufru kolečka. Předtím mu nešlo na rozum, na co tam jsou, když kufr přece sám nikam nepojede, ale teď oceňoval, že se maminka nemusela s tím nákladem tahat. Vykouzlila odněkud dlouhé ucho a kufr poslušně poskakoval po silnici za ní. Vůbec jí nevadilo, že byl těžký, protože opravdu jel skoro sám.

Zahnuli do poslední zatáčky a mezi stromy se objevila dřevěná vrata a za nimi rozlehlé stavení. Všude okolo stály ohrady obehnané ploty a v nich se spokojeně pásala velká zvířata, která vypadala opravdu skoro stejně, jak je znal **Davídek** z knížek, jen byla mnohem větší, než si uměl představit.

„Podívejte, kluci, tamhle je kravička a má u sebe miminko!“ ukázala **Davídkova** maminka na strakatou dvojici uprostřed ohrady.

„Jé, to je ale krásné krávičko!“ okouzleně sledoval mládě **Ondrášek**. Jeho maminka se zasmála, ale neopravila ho.

„To je přece tele,“ šťouchl do něj **Davídek** a byl rád, že si to z těch knížek, které mu maminka před spaním četla, tak dobře pamatuje.

„Správně, a jak se jmenuje támhleto mláděátko?“ zkoušela ho maminka dál.

Davídek se zadíval směrem, kterým ukazovala. Od zvláštní malé černé kozy tam právě pila mlíčko její legrační zmenšená kopie.

„To asi bude kůzle, ale myslel jsem, že kozy jsou bílé,“ odpověděl **Davídek** trochu zmateně a překvapeně.

„Ne všechny, tohle je zvláštní druh,“ vysvětlila mu maminka, když došli až ke vchodu.

Uvítal je hodný a veselý pán, který držel v náruči pekáč voňavých, ještě vlažných buchet. „Dejte si,“ pobídl kluky a oni se nenechali přemlouvat. Sotva stihli poděkovat, už jim v pusách mizela ta úžasná dobrota, bohatě naplněná tvarohem.

„Až se ubytujete, provedu vás po farmě,“ slíbil jim ještě pan domácí, který se jmenoval Koník. „No, co už s takovým jménem, že kluci? Tak jsem si pořídil farmu,“ smál se a vedl je nejdříve do kanceláře, aby tam s maminkami podepsali nějaké papíry.

Pan Koník chvíli listoval a pak hledal v seznamu hostů. Podíval se na **Davídka** a přátelsky na něj mrkl jedním okem. „Tak kterýpak vy jste, mladý muži?“

Davídek se chvíli rozhlížel kolem, koho má vlastně na mysli, ale maminka se na něj usmála.

„No, řekni panu Koníkovi, jak se jmenuješ a kde bydlíš,“ vysvětlila mu, co po něm pan domácí chce.

„**David Polášek, Míkovice,**“ poslušně odříkal, jak ho to maminka naučila. Vida, jak se mu to teď hodí!

Pan Koník ho také pochválil, jak pěkně to umí, a pak si v seznamu odškrtnul i **Ondráška** s jeho maminkou. Dal jim klíče od pokojů a ukázal, kde je najdou. „Odneste si tam věci, já na vás tady zatím počkám a pak vám všechno ukážu,“ usmál se ještě a znovu na **Davídka** jedním okem mrkl.

Už teď to vypadalo na opravdu příjemné místo a **Davídek** si byl jistý, že tu zažije spoustu legrace.

7. Odhalení

K snídani kluci opět dostali hrnek plný čerstvě nadojeného mléka od kravky Stračeny. Ondrášek už měl dopito a Davídek se na ten svůj nešťastně díval.

„Tak honem, Davídku, ať můžeme běžet za Po..., ehm, na louku,“ popoháněl ho kamarád.

„Mami, můžu si to zase vzít s sebou?“ prosil Davídek.

„Tak dobře, ať na tebe Ondrášek nemusí dlouho čekat,“ dovolila maminka a oba kluci zajásali. Za chvíličku už byli u stodoly a volali na kočičku.

„Čičí, kdepak jsi? Čičí, tady jsme,“ střídavě to zkoušeli, ale bezvysledně. Ponožka nebyla ani ve stodole, ani uvnitř. Ještě chvíli volali a pak Ondrášek navrhl, že než se objeví, mohli by si chvíli hrát na louce s míčem. Doběhl pro něj tedy do pokoje a Davídek si hrnek s mlékem opět odložil na dřevěný práh.

Při hře na Ponožku na chvíli zapomněli, ale najednou si Davídek všiml, že se objevila u vrat do stodoly.

„Podívej, Ondrášku, už přišla!“ ukázal na Ponožku a na míč rázem zapomněl. Oba chlapci se radostně rozběhli k ní. Než tam dorazili, kočička strčila svůj malý růžový jazýček do hrnku a začala mléko pít.

„Tak takhle to včera bylo!“ pochopil náhle **Davídek**.
„A já si říkal, kam se podělo!“

„Podívej, jak jí chutná! Ta si mlaská!“ smál se **Ondrášek** a pohladil ji.

„Nechtěla ani moje jablko ani lízátko, a já je přitom mám tak rád. A zatím mi vypila všechno moje mléko, které já jsem nechtěl,“ podivil se **Davídek**.

„Není divu,“ ozval se chlapcům za zády hlas pana Koníka. „Každý má rád něco a kočkám chutná nejvíc právě mlíčko, i když tohle kravské pro ně vůbec není dobré.“

Davídek se lekl. Vzpomněl si totiž, jak jim pan domácí zakázal zvířata na farmě krmit.

„Snad ji nebude bolet břicho. Ona si to vzala sama, my jsme jí to nedali...” vysvětloval překotně.

„To ti věřím. Z toho jablka nebo lízátka by mohl mít větší bolení. Je dost chytrý na to, aby poznal, že to pro něj k jídlu není, ale už ne dost, aby věděl, že po tomhle mléku bude mít pěkný průjem. On totiž může jen to od svojí maminky,” poučil ho pan Koník.

„On?” podivil se **Davídek**.

„Ano, je to totiž kluk, malý kocourek,” kýval pan domácí. „U koček to sice není tak snadné poznat, ale můžeš mi věřit. Já to za ty roky poznám.”

Davídek panu Koníkovi rozhodně věřil. „Myslel jsem si, když je to Ponožka...”

„Ponožka?” muž překvapeně zvedl obočí.

„No, dal jsem jí... teda mu... jméno Ponožka podle té bílé pacičky,” vysvětloval **Davídek**.

„Moc hezké jméno,” pochválil ho pan Koník. „Jenom to holt bude pan Ponožka,” mrkl na něj dnes poprvé jedním okem. „Ale když to mlíčko rád pije i takový chytrý kocourek, určitě musí být moc dobré, nemyslíš?” dodal.

„Na tom asi něco bude,” připustil spíše pro sebe **Davídek**.

Pan Koník na chvíli nechal chlapce s kocourkem samotné, a když se vrátil, podával jim dvě věci. Malý míček

z umělé hmoty, ve kterém se kutálela rolnička, a provázek s malou plyšovou myškou na konci.

„Tohle bude mnohem lepší, to jsou hračky vhodné pro kočky,“ řekl jim. Pak navlékl **Davídkovi** jeho tkaničku zpátky do boty. „To už asi nikdo jíst nebude,“ prohlížel si špinavé lízátko. „Ale na tomhle,“ zvedl ze země jablko, „si ještě ráda pochutná Hvězda. Chcete jí ho dát?“

Kluci kývli a všichni společně se vydali k ohradě. Pan Koník jablko rozpůlil a každému chlapci dal jednu půlku do ruky.

„Nebojte se, jen natáhněte dlaň. Vezme si ho opatrně sama a neublíží vám,“ vysvětlil jim.

A opravdu. Hvězda se sotva otřela svými pysky o jejich dlaně. Bylo to teplé a vlhké, ale vůbec ne nepříjemné. Kromě toho, že na koni jezdili, teď už dokonce i věděli, jaké to je krmit ho z ruky.